

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030256080/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

ikke, at hver Blomst dufter stærkere, at Skoven drager sit Aandedræt dybere og fylder Luften med sin Aande? Seer Du ikke, hvor Skyerne mødes, glødende og glimtende, og hvor Stjernerne søge hverandre paa deres Gang? Seer Du, hvor Søens og Engens Alfer stige frem som hvide Taagesikkelse, der smelte sammen med hverandre, og hvor Duggen som Kjerlighedens Graad glimter i hvert Blomsterøie, Du gaaer forbi? Hører Du ikke, hvor Aftenklokkens Klang blander sig med de underlige Toner, der stige op fra Søen, der hviske mellem Skovens Stammer og lege mellem Rørene? Det er Naturen, der smelter sammen i Kjerlighed. O, Harriet! I et Øieblik som dette kunde jeg falde ned og tilbede Naturen! I et Øieblik som dette, kan jeg forstaae Kong Volmers Ord: »Lad Herren beholde sin Himmerig, naar jeg blot har Tove og Gurre.«

«Tys!» hviskede hun, idet hun lagde Haanden paa hans Mund. »Det er ugudelige Ord, Du taler, og jeg føler mig allerede som hiin Græker, hvis Ring den stumme Fisk bragte tilbage. Jeg er ikke skabt for al denne Lykke; den overvælder mig.«

Han skød en Guldring af sin Finger, en glat Slangeguldring, i hvis Øine der funkede to Diamanter, og satte den paa hendes Finger.

«Det er Polykrates Ring,» sagde han smilende, »og jeg er som den. Du kan forstøde mig, kaste mig, hvorhen Du vil; jeg kommer dog altid trofast tilbage. Kom, Harriet! Vi ville vandre ad den lille Sti langs Søen for at drømme paa Hjortholms Ruiner; vi ville paa ny gjenleve den lykkelige Aften fra Bjerrelide.«

Seent ud paa Aftenen gik Henry alene over det bakkede Parti af Dyrehaven, der fra Fortunen falder af imod Sundet. Hans lette, energiske Gang var dobbelt saa elastisk som ellers, hans Holdning dobbelt saa freidig, hans klangfulde Stemme dobbelt saa klar, thi det var lyse Billeder, der drog gennem hans Sind. Maanen var alt sin Nedgang nær, men kastede dog endnu hist og her enkelte Sølvstænk ind mellem Trærne, hvor Daa og Hjort forskrækkede tog Flugten i lette Spring ved Lyden af hans Stemme. Ude i Horizonten laa Sundet glimrende og blankt som et hvidt, vatret Sølvbaand, der spillede i Maanelyset. Ovre mod den svenske Kyst stode som Bjerge, mægtige, sorte Skymasser, hvis øverste Toppe belyste af Maanen, tog sig ud som skinnende Iisbræer. Af og til straaled enkelte, fjerne Lynglimt ud bag disse optaarne Skybjerge og gav dem momentvis en zit-